

Tata

Lavinia Elena Niculicea

Tată, nu ai mai rămas să culegi
anotimpurile mustind de viață,
să-mi așezi în glastră copilăria!
Vino, prinde-mi în păr primii ghiocei,
primăvară să danseze prin minte
un vals știut doar de noi!

În grădina din fața casei,
plivesc dorul sălbatic,
dar tot crește până la nori,
îmbrăcând câmpiile sterpe.

Te naști mereu în versul meu,
sărutând tandru fruntea cuvintelor.
Frământ metafore cu palmele viitorului
adaug esența zărilor pierdute,
să-ți pregătesc un tort de ziua ta.
Clipele dulci-amărui le garnisesc cu amintiri,
timpul se căznește să le sufle.

În fiecare noapte reintri în visul meu.
Încă nu am găsit o formulă să te pot păstra.
Deranjată de mersul stelelor,
adorm din nou în sudoarea răsăriturilor.